

Arrest

nr. 276 334 van 23 augustus 2022
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Turkse nationaliteit te zijn, op 16 februari 2022 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 17 januari 2022 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 22 februari 2022 met refertenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 juni 2022, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 juli 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat R. AKTEPE verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 17 december 2019 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie een beslissing tot afgifte van een inreisverbod van drie jaar. Tegen deze beslissing stelt verzoeker beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), die het beroep verwerpt bij arrest nr. 250 421 van 4 maart 2021.

Op 29 juli 2021 dient verzoeker voor de derde keer een aanvraag in tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, in functie van zijn feitelijke partner mevrouw M. D. B., die de Bulgaarse nationaliteit bezit. Op 17 januari 2022 neemt de gemachtigde een beslissing tot weigering

van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht per aangetekende brief. Dit is de bestreden beslissing, waarvan de motivering luidt als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid gelezen in combinatie met artikel 58 of 691er1 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 29.07.2021 werd ingediend door

Naam: K. (...) Voorna(a)m(en): M. (...) Nationaliteit: Turkije

Geboortedatum: (...) 1998 Geboorteplaats: (...) Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te: (...)

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van een ander familielid van een burger van de Unie.

Betrokkene vroeg op 29.07.2021 opnieuw gezinshereniging aan met zijn aangehaalde feitelijke partner, zijnde M. (...) D. (...) B. (...), van Bulgarije nationaliteit, met rijksregisternummer (...), op basis van artikel 47/1, 1° van de wet van 15.12.1980.

Er dient, naast de voorwaarden conform art. 47, ook aan nog andere voorwaarden voldaan te worden: enerzijds mag er op betrokkenes naam geen inreisverbod gelden, anderzijds mag er geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten op zichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen.

Uit nazicht van het dossier blijkt betrokkene het voorwerp uit te maken van een inreisverbod inreisverbod (bijlage 13 sexies) van 3 jaar genomen op 17.12.2019, en aan hem betekend werd op 17.12.2019. Betrokkene tekende beroep aan tegen dit inreisverbod, wat verworpen werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 08.03.2021. Het inreisverbod is dus definitief, en is nog steeds van kracht. Nergens uit het dossier immers blijkt dat dit inreisverbod zou zijn ingetrokken door het bestuur of dat betrokkene om de opheffing van het inreisverbod heeft verzocht en deze heeft bekomen.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met referentiepersoon een feitelijke relatie heeft sedert 2020. Het loutere gegeven dat betrokkenes feitelijke partner in België verblijfsrecht heeft, geeft hem echter niet automatisch recht op een verblijf. Overeenkomstig het Arrest van Hof van Justitie in de zaak C- 82/16 van 8 mei 2018, dient beoordeeld te worden of er een zodanige afhankelijkheidsverhouding tussen betrokkene en zijn Bulgaarse partner bestaat dat deze kan rechtvaardigen dat aan betrokkene een afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Daarbij dient te worden benadrukt dat het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner niet kan volstaan als rechtvaardiging om aan betrokkene een afgeleid recht van verblijf toe te kennen. Het Hof benadrukt namelijk in het voornoemde arrest dat volwassenen in beginsel in staat zijn om onafhankelijk van hun familieleden een leven te leiden. Voor een volwassene is een afgeleid verblijfsrecht dan ook slechts in uitzonderlijke gevallen voorstelbaar, namelijk wanneer de betrokkene, gelet op alle relevante omstandigheden, op geen enkel wijze kan worden gescheiden van het familielid van wie hij afhankelijk is. Dat is in casu niet het geval. Vooreerst dient benadrukt te worden dat betrokkenes gezinsleven met referentiepersoon pas is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond, en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van dit gezinsleven was immers reeds duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is er principieel géén mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is.

Uit niets in het dossier kan een bijzondere afhankelijkheidsrelatie blijken tussen betrokkene en referentiepersoon blijken waardoor huidige beslissing niet zou kunnen worden genomen. Er is verder geen sprake van minderjarige kinderen van betrokkene in het Rijk.

Op grond van het bovenstaande kan worden geconcludeerd dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor betrokkene om het Belgisch grondgebied en van de Europese Unie te verlaten teneinde de opheffing of opschorting van het voor hem geldende inreisverbod te verzoeken, zijn echtgenote ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Er kan worden besloten dat deze beslissing wel degelijk kan genomen worden.

Om het verblijfsrecht als gezinslid te bekomen dient niet enkel voldaan te worden aan de voorwaarden van artikel 47 van de wet van 15.12.1980, maar ook aan het recht tot binnenkomst in België (arrest van de Raad van State n° 238.596 van 09.08.2016). Betrokkene beschikt niet over dit recht, gezien hij het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod voor een periode van 3 jaar, hetwelke noch opgeheven noch geschorst is. Betrokkene bevindt zich onder artikel 3, alinea 1,5° van de vreemdelingenwet van 15.12.1980 en als zodanig in illegaal verblijf.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene.

Het behandelen van de aanvraag gezinshereniging heft voormeld inreisverbod geenszins op. Betrokkene meende een element te hebben, nl. de gezinsband met zijn Bulgaarse feitelijke partner, die het inreisverbod kon opheffen. Echter, gezien betrokkene het verblijfsrecht op basis van zijn aanvraag tot gezinshereniging niet kan worden toegekend, kan hij niet beschouwd worden als houder van het verblijfsrecht als familielid van een EU-burger en blijft het inreisverbod wel degelijk in voege. Betrokkene dient dan ook bij vrijstelling gevolg te geven aan het inreisverbod dd. 17.12.2019 waar hij het voorwerp van uitmaakt.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7§1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt."

2. Onderzoek van het beroep

2.1 In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 47/1, 1° en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van artikel 21 van het Verdrag betreffende de Werking van de Europese Unie (hierna: het VWEU), van "de Burgerschapsrichtlijn", van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn eerste middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 (hierna: de Wet formele motivering bestuurshandelingen) en artikel 62 van de Vreemdelingenwet bepalen dat de administratieve beslissingen zowel in feite als in rechte moeten worden gemotiveerd.

Zo bepalen de artikel 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen het volgende:

"Art. 2. De bestuurshandelingen van de besturen bedoeld in artikel 1 moeten uitdrukkelijk worden gemotiveerd.

Art. 3. De opgelegde motivering moet in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Zij moet afdoende zijn. "

Daarnaast bepaalt artikel 62, §2 van de Vreemdelingenwet het volgende:

"De administratieve beslissingen worden met redenen omkleed. [...]"

Er moet bijgevolg worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;

3) *De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Er is bijgevolg sprake van een schending van het redelijkheidsbeginsel wanneer de betrokken persoon zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot een dergelijke beslissing is gekomen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men na de lezing ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

Het is de taak van Uw Raad om het oordeel van het bestuur onwettig te bevinden wanneer de administratieve beslissing tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 September 1999, arrest nr. 82.301; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine en punt 2.4 in fine).

2.

Daarnaast legt het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting op om haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenbevinding (RvS 14 februari 2006, arrest nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, arrest nr. 167.411 ; RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735).

Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratieve overheid bij het nemen van de beslissing zich moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken (RvV 25 mei 2010, arrest nr. 43.735; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

3.

Het rechtszekerheidsbeginsel in combinatie met het vertrouwensbeginsel houdt in dat een rechtsonderhorige erop moet kunnen vertrouwen dat de administratieve overheid een vaste gedragslijn zal blijven aanhouden en dat de rechtsonderhorige - bij het uitblijven van enig handelen van de administratieve overheid - ervan mag uitgaan dat er geen reden zal bestaan dat het bestuur anders zal handelen dan de schijn die zij heeft opgewekt door te verzuimen te handelen. De rechtsonderhorige mag er dan ook op rekenen dat hij niet langer in een rechtsonzekere positie verkeert, zodat hij erop kan vertrouwen dat er geen reden bestaat dat de administratie een andere gedragslijn zal aannemen.

4.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenbevinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenbevinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

De bestreden beslissing is bijgevolg kennelijk onredelijk genomen.

5.

De artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet vormen een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG (zie Memorie van toelichting bij Wetsontwerp van 9 december 2013 houdende diverse bepalingen inzake Asiel en Migratie tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Parl.St. Kamer, 2013-14, doe. nr. 53-3239/001,20-21).

Artikel 3, tweede lid van de Richtlijn 2004/38/EG luidt als volgt:

“2. Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

- a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of in wonen bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;*
- b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf. ”*

Aangezien de richtlijn 2004/38/EG uitdrukkelijk oplegt om in het nationaal recht bepalingen te voorzien die de binnenkomst en het verblijf van de partner van een burger van de Unie vergemakkelijken en aangezien de Belgische wetgever hieraan is tegemoetgekomen door de invoering van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, valt niet in te zien hoe verwerende partij zijn nationale wet terzijde zou kunnen schuiven bij de beoordeling van de aanvraag als feitelijke partner van een burger van de Unie.

De motieven van de bestreden beslissing dienen dan ook te worden beoordeeld in het licht van de artikelen 47/1 e.v. Vreemdelingenwet, die op de voorliggende rechtsverhouding van toepassing zijn.

Artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet, zijnde de bepaling waarop verzoeker haar aanvraag steunde, luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, §2, 2°.”

Artikel 47/3, §1 Vreemdelingenwet stelt in dit verband als volgt:

“§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. Bij het onderzoek naar het duurzame karakter van de relatie houdt de minister of zijn gemachtigde inzonderheid rekening met de intensiteit, de duur en stabiele aard van de banden tussen de partners. ”

6.

Bij het lezen van de bestreden beslissing valt meteen op dat verwerende partij, ondanks men aan het begin van de beslissing erkent dat het aanvraag op basis van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet betreft, een beoordeling heeft gemaakt op grond van artikel 40ter Vreemdelingenwet, waarbij verwerende partij er totaal verkeerdelijk vanuit gaat dat de referentiepersoon de echtgenote van verzoeker betreft en waarbij er dus compleet naast de kwestie naar een al dan niet afgeleid verblijfsrecht wordt verwezen.

Dit getuigt zonder twijfel van een onzorgvuldig onderzoek en een schending van de zorgvuldigheidsverplichting!

Verzoeker en de referentiepersoon vormen immers feitelijke partners, waarbij de referentiepersoon niet de Belgische, doch wel een EU-nationaliteit bezit.

De aanvraag tot gezinshereniging werd dan ook, correct, ingediend op basis van artikel 47/1, 1° en 47/2 van de Vreemdelingenwet, (stuk 2)

Verzoeker diende dus vervolgens zijn feitelijke relatie met de referentiepersoon te bewijzen (zoals trouwens ook vermeld op de bijlage 19ter) en legde hiertoe tijdig de volgende bewijsstukken voor:

- Foto's (stuk 3): Uit de kledij, achtergrond, omstandigheden, personen... blijkt duidelijk dat deze foto's werden getrokken doorheen verschillende momenten in de relatie/familieleven van betrokkenen. Het

betreffen met andere woorden foto's van verschillende momenten, in verschillende (intieme) situaties, waarbij verzoeker te zien is met zijn partner.

- Whatsapp gesprekken (vertaald) (stukken 4-5): Hieruit blijkt dat zij als koppel dagelijks met elkaar communiceren.
- Daarnaast is er thans reeds een officiële samenwoning sinds 12.01.2021. (stuk 6)

Verzoeker en de referentiepersoon vormen bijgevolg al twee jaar een koppel, waarvan al meer dan 1 jaar officieel samenwonend.

Dit wordt ook niet betwist en zelfs erkend door verwerende partij in de bestreden beslissing, daar er letterlijk wordt gesteld: "Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene met referentiepersoon een feitelijke relatie heeft sedert 2020. [...] het loutere bestaan van een gezinsband tussen hem en zijn partner [...]"

Dat mag ook niet verwonderen, daar de artikelen 47/1, 1° en 47/3 Vreemdelingenwet bepalen dat de bewijsvorming vrij is:

"§1. De andere familieleden bedoeld in artikel 47/1, 1°, moeten het bestaan bewijzen van een relatie met de burger van de Unie die zij willen begeleiden of bij wie zij zich willen voegen en ook het duurzaam karakter van die relatie.

Het duurzaam karakter van de relatie mag met elk passend middel worden bewezen. "

Daarbij valt op de website¹ van verwerende partij het volgende te lezen:

"De feitelijke partner kan zich laten inspireren door de criteria die door de wetgever vastgelegd werden om het duurzame en stabiele karakter van de relatie bij een wettelijk geregistreerd partnerschap aan te tonen. "

Eén van deze criteria is een officiële samenwoning van één jaar overeenkomstig artikel 40bis, §2 Vreemdelingenwet:

"§2. Als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd:

[...]"

De partners moeten aan de volgende voorwaarden voldoen:

- a) Bewijzen een naar behoren geattesteerde duurzame en stabiele partnerrelatie te onderhouden.

Het duurzaam en stabiel karakter van deze relatie is aangetoond:

- indien de partners bewijzen gedurende minstens één jaar, voorafgaand aan de aanvraag, onafgebroken in België of een ander land te hebben samengewoond;

[...]"

Uit het rijksregister van verzoeker en zijn partner blijkt ontegensprekelijk dat zij reeds meer dan 1 jaar officieel samenwonen. Dit wordt niet betwist.

De verblijfsaanvraag van verzoeker alsnog weigeren, zonder de stukken die in het kader van huidige aanvraag dienden te worden voorgelegd zelfs te bespreken én met vermelding van een foutieve rechtsgrond (nl. de gezinshereniging met Belgische echtgenoot op basis van artikel 40ter Vreemdelingenwet), waarbij de feitelijke relatie nochtans wél wordt erkend doch waarbij men verwijst naar een afgeleid verblijfsrecht (wat niet van toepassing is!), vormt een resolute schending van het motiverings-, zorgvuldigheids- en rechtszekerheidsbeginsel.

Het zorgvuldigheidsbeginsel vereist dat verwerende partij haar beslissing voorbereidt en stoelt op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

In casu is dit duidelijk niet gebeurd, daar uit het administratief dossier duidelijk blijkt dat verzoeker op afdoende wijze heeft aangetoond dat hij een affectieve partnerrelatie met duurzaam karakter onderhoudt met de referentiepersoon, en dus wel degelijk voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1, 1° Vreemdelingenwet. Verzoeker herhaalt dat verwerende partij deze relatie en gezinsband erkend, doch de aanvraag heeft geweigerd met toepassing van een verkeerde rechtsgrond.

7.

Daarnaast dient de aanvraag van verzoeker gekaderd te worden binnen het Unierecht, omdat de referentiepersoon een EU-burger is.

De bepaling uit artikel 47 Vreemdelingenwet dient te worden uitgelegd en te worden toegepast op een wijze die verenigbaar is met het Unierecht. Lidstaten zijn er immers toe gehouden hun nationale recht conform het Unierecht uit te leggen (HvJ 6 november 2003, C- 101-01, Lindqvist, punt 87; HvJ 26 juni 2007, C-305/05, Orde des barreaux francophones et germanophone e.a., punt 28).

Volgens vaste rechtspraak van het Hof van Justitie dient de nationale rechter bijgevolg bij de toepassing van het nationale recht dit recht zoveel mogelijk uit te leggen in het licht van de bewoordingen en het doel van de betrokken richtlijn teneinde het daarmee beoogde resultaat te bereiken en aldus te voldoen aan artikel 288, 3e alinea van het VWEU. De verplichting tot richtlijnconforme uitlegging is namelijk inherent aan het systeem van het VWEU gezien het de nationale rechter in staat stelt om, binnen het kader van zijn bevoegdheden, de volle werking van het recht van de Unie te verzekeren bij de beslissing van de bij hem aanhangige geschillen (HvJ 5 oktober 2004, C-397/01-C-403/01, Pfeiffer e.a., Jurispr. I-8835, punt 114; HvJ 23 april 2009, C-378/07-C-380/07, Angelidaki e.a., Jurispr. I-3071, punt 197-198; HvJ 19 januari 2010, C-555/07, Küçükdeveci, Jurispr. I-365, punt 48; HvJ 13 november 1990, C- 106/89, Marleasing, punt 8).

De nationale rechter dient tevens, als gevolg van de in artikel 4, 3e lid VEU bepaalde samenwerkingsplicht en loyaliteitsbeginsel, rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie reeds aan de bepalingen van het Unierecht heeft gegeven.

Door de bestreden beslissing dient verzoeker evenwel het land te verlaten, met het gevolg dat de referentiepersoon gescheiden dient te leven van verzoeker, dit terwijl de relatie tussen betrokkenen wél wordt erkend door verwerende partij. Hierdoor wordt het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot.

8.

Tot slot verwijst verwerende partij in de bestreden beslissing nog naar het inreisverbod dd. 17.12.2019 dat ten aanzien van verzoeker werd genomen, om de weigering te motiveren.
(stuk 7)

Ook dit betreft een foutieve motivering.

Immers, Dienst Vreemdelingenzaken kan een aanvraag gezinshereniging van een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer niet weigeren omwille van een eerder inreisverbod dat aan deze derdelander opgelegd werd in toepassing van artikel 74/11 Vreemdelingenwet. Ook niet wanneer er géén onderlinge afhankelijkheid blijkt te bestaan tussen het familielid en de Unieburger, waardoor de Unieburger niet gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten (wat in casu wél het geval is, verzoeker herhaalt dat verwerende partij zijn relatie met de referentiepersoon niet betwist en zelfs erkent).

De K.A.-rechtspraak van het Hof van Justitie is immers alleen van toepassing op derdelands familie van statische Unieburgers, niet op familie van niet-statische Unieburgers die gebruik hebben gemaakt van hun vrij verkeer. De gezinshereniging tussen 'vrij verkeer' Unieburgers en hun familie kan alleen beperkt worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid, bij gebruik van valse documenten of bij fraude. Ook een inreisverbod dat opgelegd kan worden aan Unieburgers en hun familie in de zin van de artikelen 44nonies en 44decies Vreemdelingenwet, kan uitsluitend steunen op redenen van openbare orde en openbare veiligheid.

Dit alles besliste de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in een arrest van 6 september 2021 (arrest nr. 260.227).

De Raad heeft dus vastgesteld dat de Dienst Vreemdelingenzaken aanvragen gezinshereniging weigert omwille van een inreisverbod dat aan de verzoeker werd opgelegd voor de relatie ontstond. Het betreft daarbij een inreisverbod dat gebaseerd is op artikel 74/11 Vreemdelingenwet, hetgeen een omzetting vormt van artikel 11 Richtlijn 2008/115/EG (Terugkeerriichtlijn).

Krachtens artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn is de richtlijn echter uitdrukkelijk niet van toepassing op "personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscodex". Artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodex omschrijven deze personen op zijn beurt als:

- *Unieburger in de zin van artikel 20, lid 1 VWEU, en*
- *De in de Burgerschapsrichtlijn bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent.*

Volgens de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is het dus zo dat de verzoeker, sinds zij familieband/relatie beschouwd moet worden als een derdelands familielid van een Unieburger die gebruik maakte van het vrij verkeer en dus niet langer als een derdelander bedoeld in de Terugkeerrichtlijn. De familie van Unieburgers, zoals omschreven in de Burgerschapsrichtlijn, hebben een recht op binnenkomst en verblijf in de gastlidstaat onder in de Burgerschapsrichtlijn bepaalde voorwaarden. Uit artikel 43 Vreemdelingenwet volgt dat het recht op binnenkomst en verblijf van familie van Unieburgers, vermeld in artikel 40bis

Vreemdelingenwet (dat conform artikel 47/2 Vreemdelingenwet dus ook van toepassing is op huidige aanvraag), alléén beperkt kan worden in de volgende gevallen:

- *Wanneer ze valste informatie of documenten gebruikt hebben die bijgedragen hebben tot het verkrijgen van het verblijf;*
- *Wanneer ze fraude gepleegd hebben of andere onwettige middelen gebruikt hebben;*
- *Om redenen van openbare orde, openbare veiligheid, volksgezondheid. Het begrip 'openbare orde' moet restrictief uitgelegd worden vermits het een uitzondering vormt op het fundamenteel beginsels van het vrij personenverkeer. De draagwijdte van dit begrip kan niet éézijdig door de lidstaten bepaald worden. Ook veronderstelt dit het bestaan van een werkelijke en genoegzaam ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast.*

Het weigeren van een aanvraag gezinshereniging van een familielid van een Unieburgers moet volgende de RvV beschouwd worden als een beperking van het vrij verkeer van de Unieburger en zijn familielid.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet dat verwerende partij is nagegaan of verzoeker valt onder één van de weigeringsgronden in artikel 43 Vreemdelingenwet. Het inreisverbod van 3 jaar waarop verwerende partij zich baseert om de aanvraag te weigeren, steunt niet op enig element van openbare orde in de restrictieve zin van het woord. Verwerende partij beweert niet dat verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging vormt voor een fundamenteel belang van de samenleving. Het inreisverbod kan evenmin beschouwd worden als een inreisverbod in de zin van de artikel 44nonies en 44decies Vreemdelingenwet, die een omzetting vormen van artikel 32 Burgerschapsrichtlijn.

Verwerende partij heeft aldus artikel 21 VWEU en de Burgerschapsrichtlijn geschonden door de aanvraag te weigeren omwille van het inreisverbod dat in het verleden aan verzoeker werd opgelegd, die thans een familielid is van een Unieburger die gebruik maakte van haar vrij verkeer én dit inreisverbod niet steunt op actuele, werkelijke en voldoende ernstige redenen van openbare orde.

Het middel is om alle bovengenoemde redenen gegrond."

2.2 In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juni 1991, van de artikelen 39/79, 62 en 74/13 van de vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming voor de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van de artikelen 7 en 51 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest), van artikel 27 van Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van de Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de Burgerschapsrichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het materiële motiveringsbeginsel.

Ter adstruering van zijn tweede middel zet verzoeker het volgende uiteen:

"1.

Zoals hierboven uiteengezet moeten administratieve beslissingen, overeenkomstig de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, zowel in feite als in rechte uitdrukkelijk worden gemotiveerd en dit op een afdoende wijze.

Verzoeker herhaalt hieromtrent het volgende:

Er moet worden benadrukt dat conform de voornoemde wetsbepalingen de administratieve beslissing steeds uitdrukkelijk melding moet maken van de feitelijke en juridische gronden, opdat de betrokken persoon kennis zou hebben van de gronden waarop de administratieve overheid zich baseert om de weigeringsbeslissing te nemen.

Uit het samenlezen van voornoemde wetsbepalingen volgt immers duidelijk dat:

- 1) De administratieve beslissing uitdrukkelijk dient te worden gemotiveerd;*
- 2) In de motivering, die wordt opgenomen in de bestreden beslissing, zowel de feitelijke als de juridische gronden dienen te worden vermeld;*
- 3) De motivering afdoende dient te zijn.*

De administratieve beslissing is slechts afdoende gemotiveerd wanneer de aangehaalde motieven draagkrachtig zijn, rekening houdende met de evenredigheid van de te nemen beslissing door de administratieve overheid. Zo kan er slechts sprake zijn van een afdoende motivering wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig wordt geformuleerd, opdat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

In casu is de bestreden beslissing op een niet op een afdoende wijze gemotiveerd, daar administratieve beslissingen slechts afdoende gemotiveerd zijn wanneer de motivering duidelijk, juist, pertinent, concreet, precies en volledig geformuleerd wordt zodat de betrokken persoon in alle duidelijkheid kan oordelen of het al dan niet zinvol is om de genomen beslissing aan te vechten.

Bovendien legt het zorgvuldigheidsbeginsel de verwerende partij de plicht op om beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en te stoelen op een correcte en volledige feitenvinding (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3). Het zorgvuldigheidsbeginsel bij de feitenvinding vereist dat de verwerende partij slechts na een behoorlijk onderzoek van de zaak en met kennis van alle relevante gegevens een beslissing mag nemen (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4).

Overigens staat ook vast dat het redelijkheidsbeginsel Uw Raad het toelaat de bestreden beslissing onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat (RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.602, punt 2.3 in fine; RvV 11 juni 2009, arrest nr. 28.599, punt 2.4 in fine).

2.

De motivering van de bestreden beslissing is niet op een afdoende wijze genomen, zoals vereist wordt door de Wet formele motivering bestuurshandelingen, daar de werkelijke feitelijke en juridische gegevens die aan de oorsprong liggen van de beslissing ontbreken.

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd rekening houdende met de voorgebrachte stukken en bevat geen correcte redenen waarom de beslissing tot weigering van verblijf en het bevel om het grondgebied te verlaten ten aanzien van verzoeker werden genomen.

Verwerende partij heeft haar beslissing hieromtrent niet correct gemotiveerd en heeft op geen enkel moment een belangenafweging gemaakt die de beslissing zou kunnen verantwoorden.

Verwerende partij is nochtans op de hoogte van de familiale situatie van verzoeker en erkent zelfs de relatie tussen hun! Verwerende partij heeft desondanks helemaal geen afdoende poging ondernomen om rekening te houden met het familie- en gezinsleven van verzoeker.

In het kader van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet diende zij echter een uitgebreid onderzoek te doen.

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet bepaalt immers het volgende:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land. ”

In de bestreden beslissing wordt het familiaal leven van verzoeker niet op afdoende wijze onderzocht en besproken. Hieruit blijkt dan ook dat verwerende partij geen afdoende toetsing heeft gemaakt aan artikel 8 EVRM.

Gezien het ontbreken van een afdoende motivering omtrent de aangehaalde en voorgebrachte stukken van verzoeker is de motiveringsplicht duidelijk geschonden. De partnerrelatie tussen verzoeker en de referentiepersoon werd immers, gelet op het administratief dossier en de daarin aanwezige stukken, op afdoende wijze bewezen en bovendien erkend door verwerende partij.

Om te beginnen is er thans reeds een officiële en onafgebroken samenwoning van ruim een jaar in België. Daarnaast werden er foto's van verschillende (intieme) momenten voorgelegd, alsook whatsapp-gesprekken, en stelt verwerende partij zelf dat zij reeds een relatie onderhouden sinds 2020!

De bestreden beslissing is dan ook onjuist. Bijgevolg zijn de artikelen 2 en 3 van de Wet formele motivering bestuurshandelingen, artikel 62 en 74/13 van de Vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM geschonden.

Het middel is bijgevolg ernstig en gegrond.

3.

Artikel 8 van het EVRM bepaalt:

“Eenieder heeft recht op respect van zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie. ”

Het tweede lid van artikel 8 EVRM beperkt de macht van de Staat en stelt:

“Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen. ”

Dit betekent dat een inmenging slechts gerechtvaardigd is en geen inbreuk maakt op artikel 8, 1e lid EVRM, voor zover dit bij wet is voorzien en in het belang is van een aantal opgesomde oogmerken die nodig zijn in een democratische samenleving.

In casu is evenwel niet voldaan aan de voorwaarden van artikel 8, 2e lid EVRM.

Het recht op eerbied van het privéleven en het familie- en gezinsleven is fundamenteel. Het kan slechts worden aangetast met het oog op één van de - op beperkende wijze - opgesomde doeleinden in het EVRM. Elke aantasting van dit recht doet dan ook een vermoeden van ernstig nadeel rijzen (RvS 8 juli 1999, arrest nr. 81.725, A.P.M. 1999, 128).

De bedoeling van de bestreden beslissing ligt hierin om verzoeker de erkenning van om het even welk verblijfsrecht te weigeren. Dit vormt een ongeoorloofde inmenging in zijn privéleven en familie- en gezinsleven, die niet verenigbaar is met artikel 8, 2e lid van het EVRM.

De handhaving van de bestreden beslissing zou dan ook een ernstig en moeilijk te herstellen nadeel teweegbrengen gezien het ertoe zou leiden dat verzoeker gescheiden dient te leven van zijn partner, waarmee hij al jaren een affectieve en duurzame liefdesrelatie onderhoudt, en dit zou bijgevolg onevenredige schade toebrengen aan zijn gezins- en familieleven (RvS 16 maart 1999, arrest nr. 79.295, A.P.M. 1999, 64- Rev. dr. étr. 1999, 258, noot).

Ook de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oordeelde reeds in deze zin (RvV 2 oktober 2019, arrest nr. 227 010):

“De Raad stelt vast dat wat betreft het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de verzoekende partij er op wijst dat dit bevel niet afdoende gemotiveerd is nu niet blijkt waarom haar een bevel wordt gegeven.

De wetgever heeft in artikel 8 van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk gesteld dat een bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, die werd toegepast, dient te vermelden. De verzoekende partij moet worden bijgetreden dat een dergelijke motivering niet kan worden ontwaard in het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten. Immers, het geen aanspraak kunnen maken op enig verblijfsrecht kan niet worden teruggebracht naar één van de omstandigheden waarin overeenkomstig artikel 7 van de Vreemdelingenwet een bevel om het grondgebied te verlaten kan of moet worden afgegeven. Waar verwezen wordt naar artikel 52, §4, vijfde lid van het Vreemdelingenbesluit, blijkt hieruit enkel dat “desgevallend” een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven, zodat ook na de verwijzing naar deze bepaling niet kan worden vastgesteld aan de hand van welke precieze omstandigheid het bevel om het grondgebied te verlaten werd gegeven. De vaststelling dat de verzoekende partij geen aanspraak kan maken op enig verblijfsrecht valt immers niet gelijk te stellen met een verwijderingsmaatregel, die overeenkomstig artikel 8 van de Vreemdelingenwet, een eigen motivering dient te bevatten die losstaat van de motivering van de beslissing tot weigering van verblijf (cf. RvS 15 januari 2014, nr. 226.062). Het feit dat aan de verzoekende partij het verblijf van meer dan drie maanden wordt geweigerd omdat zij niet heeft aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als ander familielid van een burger van de Unie, volstaat op zich niet als motivering waarom er in casu eveneens een bevel om het grondgebied te verlaten werd afgegeven. ”

Het middel is dan ook gegrond.”

2.3 De middelen worden samen behandeld.

Luidens artikel 39/69, § 1 van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een “*uiteenzetting van feiten en middelen*” bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder “*middele*” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (cf. RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2006, nr. 135.618). De Raad bemerkt dat waar verzoeker zich in zijn tweede middel beroept op de schending van de artikelen 7 en 51 van het Handvest, artikel 27 van de Burgerschapsrichtlijn en artikel 39/79 van de vreemdelingenwet, hij nalaat op een concrete wijze uiteen te zetten op welke manier voormelde bepalingen precies worden geschonden door de bestreden beslissing. Het tweede middel is dan ook onontvankelijk in zoverre het de schending van de voormelde bepalingen aanvoert.

De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli en bij uitbreiding artikel 62 van de vreemdelingenwet hebben betrekking op de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Deze verplicht de administratieve overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat op een “*afdoende*” wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen. De belangrijkste bestaansreden van de uitdrukkelijke motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze is genomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 27 augustus 2019, nr. 245.324).

De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing zowel in feite als in rechte is gemotiveerd. De gemachtigde motiveert immers, met verwijzing naar de artikelen 7, § 1, 2° en 47/1 van de vreemdelingenwet, dat de aanvraag gezinshereniging niet kan worden goedgekeurd omdat verzoeker niet voldoet aan de voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet gezien hij onder een inreisverbod staat. Wat betreft de bevelscomponent, motiveert de gemachtigde dat verzoekers legaal verblijf in België is verstreken waardoor hem een bevel om het grondgebied te verlaten moet worden afgegeven. Deze motieven zijn pertinent en draagkrachtig. Ze laten verzoeker toe om zijn rechtsmiddelen met kennis van zaken aan te wenden. Een schending van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 en in artikel 62 van de vreemdelingenwet, wordt niet aangetoond.

Verzoeker voert eveneens de schending van het materiële motiveringsbeginsel aan. Dit houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar

behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

Daarnaast wordt ook de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel aangevoerd. Dit houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (cf. RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Het wettigheidsstoezicht van de Raad is beperkt tot het onderzoek of de door verweerder in aanmerking genomen samenhangende feitelijke omstandigheden correct zijn, deze omstandigheden correct werden beoordeeld en ze de genomen beslissing in redelijkheid kunnen verantwoorden (cf. RvS 18 februari 2021, nr. 249.747).

De bovenvermelde beginselen moeten worden onderzocht in het licht van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, daar verzoeker de schending hiervan aanvoert en de bestreden beslissing op grond van deze bepaling is genomen. Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Als andere familieleden van een burger van de Unie worden beschouwd :

1° de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft en die niet bedoeld wordt in artikel 40bis, § 2, 2° (...).”

Artikel 47/2 van de vreemdelingenwet bepaalt vervolgens:

“Onverminderd de bepalingen van dit hoofdstuk, zijn de bepalingen van hoofdstuk I over de in artikel 40bis bedoelde familieleden van een burger van de Unie van toepassing op de andere familieleden bedoeld in artikel 47/1.”

Artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is een omzetting van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn. Deze laatste bepaling luidt als volgt:

“Onverminderd een persoonlijk recht van vrij verkeer of verblijf van de betrokkenen vergemakkelijkt het gastland overeenkomstig zijn nationaal recht, binnenkomst en verblijf van de volgende personen:

a) andere, niet onder de definitie van artikel 2, punt 2, vallende familieleden, ongeacht hun nationaliteit, die in het land van herkomst ten laste zijn van of inwoners bij de burger van de Unie die het verblijfsrecht in eerste instantie geniet, of die vanwege ernstige gezondheidsredenen een persoonlijke verzorging door de burger van de Unie strikt behoeven;

b) de partner met wie de burger van de Unie een deugdelijk bewezen duurzame relatie heeft. Het gastland onderzoekt de persoonlijke situatie nauwkeurig en motiveert een eventuele weigering van toegang of verblijf.”

De doelstelling van artikel 3, tweede lid van de Burgerschapsrichtlijn bestaat erin om het vrij verkeer van de burgers van de Unie te vergemakkelijken en de eenheid van het gezin te bevorderen (cf. conclusie van advocaat-generaal Y. BOT van 27 maart 2012 in de zaak C-83/11 voor het Hof van Justitie van de Europese Unie, punten 36 en 37). De eventuele weigering om een verblijf toe te staan aan een familielid van een burger van de Unie of aan een persoon die ten laste is van deze burger van de Unie zou, zelfs indien deze persoon geen nauwe verwant is, er immers toe kunnen leiden dat de burger van de Unie wordt ontmoedigd om vrij naar een lidstaat van de Europese Unie te reizen.

Verzoeker betoogt dat hij ten gevolge van de bestreden beslissing het Rijk dient te verlaten, waardoor hij gescheiden dient te leven van de referentiepersoon. Volgens verzoeker wordt hierdoor het recht van de referentiepersoon, een Unieburger, om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU beknot. In die zin voert verzoeker de schending aan van artikel 21 van het VWEU

Artikel 21 van het VWEU luidt:

“1. Iedere burger van de Unie heeft het recht vrij op het grondgebied van de lidstaten te reizen en te verblijven, onder voorbehoud van de beperkingen en voorwaarden die bij de Verdragen en de bepalingen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.

2. Indien een optreden van de Unie noodzakelijk blijkt om deze doelstelling te verwezenlijken en de Verdragen niet in de daartoe vereiste bevoegdheden voorziet, kunnen het Europees Parlement en de Raad, volgens de gewone wetgevingsprocedure bepalingen vaststellen die de uitoefening van de in lid 1 bedoelde rechten vergemakkelijken.

3. Ter verwezenlijking van dezelfde doelstellingen als in lid 1 genoemd en tenzij de Verdragen in de daartoe vereiste bevoegdheden voorzien, kan de Raad, volgens een bijzondere wetgevingsprocedure, maatregelen inzake sociale zekerheid en sociale bescherming vaststellen. De Raad besluit met eenparigheid van stemmen, na raadpleging van het Europees Parlement.”

Artikel 21 van het VWEU vormt een uitwerking van hetgeen in artikel 20 van het VWEU wordt bepaald:

“1. Er wordt een burgerschap van de Unie ingesteld. Burger van de Unie is een ieder die de nationaliteit van een lidstaat bezit. Het burgerschap van de Unie komt naast het nationale burgerschap doch komt niet in de plaats daarvan.

2. De burgers van de Unie genieten de rechten en hebben de plichten die bij de Verdragen zijn bepaald. Zij hebben, onder andere,

a) het recht zich vrij op het grondgebied van de lidstaten te verplaatsen en er vrij te verblijven;

b) het actief en passief kiesrecht bij de verkiezingen voor het Europees Parlement en bij de gemeenteraadsverkiezingen in de lidstaat waar zij verblijf houden, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die staat; C 326/56 NL Publicatieblad van de Europese Unie 26.10.2012

c) het recht op bescherming van de diplomatieke en consulaire instanties van iedere andere lidstaat op het grondgebied van derde landen waar de lidstaat waarvan zij onderdaan zijn, niet vertegenwoordigd is, onder dezelfde voorwaarden als de onderdanen van die lidstaat;

d) het recht om verzoekschriften tot het Europees Parlement te richten, zich tot de Europese ombudsman te wenden, alsook zich in een van de talen van de Verdragen tot de instellingen en de adviesorganen van de Unie te richten en in die taal antwoord te krijgen.

Deze rechten worden uitgeoefend onder de voorwaarden en binnen de grenzen welke bij de Verdragen en de maatregelen ter uitvoering daarvan zijn vastgesteld.”

De Raad herinnert eraan dat het eventuele verblijfsrecht van een derdelander-familielid in een lidstaat van de Unie is afgeleid uit de uitoefening van het recht van vrij verkeer door een burger van de Unie (zie HvJ van 12 maart 2014, O. en B., C-456/12, punt 36 en aldaar aangehaalde rechtspraak). Ongeacht de vraag of het arrest van het Hof van Justitie nr. C-82/16 van 8 mei 2018, het zogenaamde arrest K.A., *in casu* al dan niet van toepassing is, heeft verweerder in de bestreden beslissing een afhankelijkheidsonderzoek doorgevoerd om te achterhalen of er aan verzoeker een dergelijk afgeleid verblijfsrecht moet worden toegekend. Zoals hij correct motiveert in zijn nota met opmerkingen, moet er een beoordeling worden gemaakt in het licht van de nuttige werking van artikel 20 van het VWEU, met name of een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten afbreuk zou kunnen doen aan de nuttige werking van het burgerschap van de Europese Unie van de Unieburger in functie waarvan gezinshereniging wordt gevraagd.

Verweerder motiveert hieromtrent dat verzoekers gezinsleven met zijn partner slechts is ontstaan op een moment dat hij reeds onder inreisverbod stond en hij zich dus bewust was of bewust diende te zijn van het feit dat hij onregelmatig in de Schengenzone verbleef. Bij het aangaan van het gezinsleven was het duidelijk dat zolang het inreisverbod van kracht is, er principieel geen mogelijkheid tot toegang of verblijf in de Schengenzone is. Daarnaast motiveert verweerder dat uit niets in het dossier een bijzondere afhankelijkheidsrelatie tussen betrokkene en de referentiepersoon blijkt waardoor de bestreden beslissing niet zou kunnen worden genomen. Verweerder besluit dat uit niets blijkt dat de naleving van de verplichting voor verzoeker om het Belgische grondgebied en dat van de Europese Unie te verlaten, de referentiepersoon ertoe zou dwingen hem te vergezellen en dus eveneens het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten.

Met de loutere stelling dat de bestreden beslissing het recht van de Unieburger om zich vrij te bewegen en te vestigen in de EU wordt beknot, weerlegt verzoeker de motieven van de bestreden beslissing niet. Hij laat immers na te verduidelijken op welke gronden hij tot het besluit komt dat het recht op vrij verkeer van de referentiepersoon, *in casu* een Bulgaarse onderdaan, zou worden beknot. Hij toont niet aan dat de referentiepersoon zodanig van hem afhankelijk is dat zij wordt gedwongen hem te volgen en daarbij het grondgebied van de EU te verlaten. Noch uit het administratief dossier, noch in het kader van onderhavig

beroep kunnen concrete elementen worden gevonden waaruit kan worden opgemaakt dat de referentiepersoon van verzoeker afhankelijk is en door toedoen van de bestreden beslissing gedwongen zou zijn om het grondgebied van de Unie als geheel te verlaten, zodat haar het effectieve genot van de voornaamste aan haar status ontleende rechten zou worden ontzegd.

Verzoeker toont niet aan dat hij is gegriefd door het feit dat verweerder een afhankelijkheidsonderzoek in het licht van het arrest K.A. heeft doorgevoerd in de bestreden beslissing. Verzoeker mist al evenzeer belang bij zijn kritiek nu hij zelf niet aanvoert dat de referentiepersoon zodanig van hem afhankelijk is waardoor ze wordt gedwongen om het grondgebied van de Unie in zijn geheel te verlaten. Een schending van artikel 21 van het VWEU wordt dan ook niet weerhouden.

Verzoeker betoogt vervolgens dat hij moet worden beschouwd als een derdelander-familielid van een Unieburger die gebruik heeft gemaakt van zijn vrij verkeer in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, waardoor hij niet langer kan worden beschouwd als enkel een derdelander in de zin van Richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven (hierna: de Terugkeerrichtlijn). Als familielid van een Unieburger in de zin van de Burgerschapsrichtlijn heeft hij een recht op binnenkomst en verblijf in het gastland onder de in deze richtlijn bepaalde voorwaarden. Verzoeker beroept zich op artikel 43 van de vreemdelingenwet, waaruit volgt dat dit recht op binnenkomst en verblijf enkel kan worden beperkt in bepaalde gevallen, waarvan het bestaan van een inreisverbod geen deel van uitmaakt. Verzoeker komt dan ook tot de conclusie dat zijn aanvraag gezinshereniging niet louter mocht worden geweigerd omwille van het bestaan van een inreisverbod.

In dit opzicht bemerkt de Raad het volgende. Het inreisverbod dat verzoeker is opgelegd, vindt zijn grondslag in artikel 74/11 van de vreemdelingenwet. Deze bepaling vormt een omzetting van artikel 11 van de Terugkeerrichtlijn. Artikel 2, punt 3 van de Terugkeerrichtlijn, dat handelt over de werkingssfeer van de richtlijn, luidt als volgt:

“Deze richtlijn is niet van toepassing op personen die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer vallen in de zin van artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore.”

Artikel 3, punt 1 van de Terugkeerrichtlijn bepaalt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

1. ‘onderdaan van een derde land’: eenieder die geen burger van de Unie is in de zin van artikel 17, lid 1, van het Verdrag en die geen persoon is, die onder het Gemeenschapsrecht inzake vrij verkeer valt, als bepaald in artikel 2, punt 5, van de Schengengrenscore.”

Artikel 2, punt 5 van de Verordening (EU) 2016/399 van het Europees Parlement en de Raad van 9 maart 2016 betreffende een Uniecode voor de overschrijding van de grenzen door personen (hierna: de Schengengrenscore) bepaalt het volgende:

“Definities In deze verordening wordt verstaan onder:

(...)

5. „personen die onder het Unierecht inzake vrij verkeer vallen”:

a) de burgers van de Unie in de zin van artikel 20, lid 1, VWEU en de in Richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad bedoelde onderdanen van derde landen die familielid zijn van een burger van de Unie die zijn recht van vrij verkeer uitoefent; (...).”

Artikel 2, 2° van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Voor de toepassing van deze richtlijn wordt verstaan onder:

(...)

2. „familielid”:

a) de echtgenoot;

b) de partner, met wie de burger van de Unie overeenkomstig de wetgeving van een lidstaat een geregistreerd partnerschap heeft gesloten, voorzover de wetgeving van het gastland geregistreerd partnerschap gelijk stelt met huwelijk en aan de voorwaarden van de wetgeving van het gastland is voldaan;

c) de rechtstreekse bloedverwanten in neergaande lijn alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), beneden de leeftijd van 21 jaar of die te hunnen laste zijn;

d) de rechtstreekse bloedverwanten in opgaande lijn, alsmede die van de echtgenoot of partner als bedoeld onder b), die te hunnen laste zijn;”

Artikel 3, lid 1 van de Burgerschapsrichtlijn luidt als volgt:

“Deze richtlijn is van toepassing ten aanzien van iedere burger van de Unie die zich begeeft naar of verblijft in een andere lidstaat dan die waarvan hij de nationaliteit bezit, en diens familieleden als gedefinieerd in artikel 2, punt 2), die hem begeleiden of zich bij hem voegen”

In artikel 3, lid 2, a van de Burgerschapsrichtlijn wordt vermeld dat voor “personen” zijnde andere, niet onder de definitie van artikel 2, 2° vallende familieleden van de burger van de Unie, de binnenkomst en het verblijf moeten worden vergemakkelijkt.

Hieruit volgt dat de kernfamilieleden van de Unieburger, zoals vermeld in artikel 2, 2° van de Burgerschapsrichtlijn, beschikken over een recht op binnenkomst en op verblijf in de gastlidstaat onder de in de in die richtlijn gestelde voorwaarden. Uit een samenlezing van voormelde bepalingen kan daarentegen niet zonder meer worden afgeleid dat ook familieleden ‘in de ruime zin’, met name diegenen die niet onder de definitie van familieleden in artikel 2, 2° van de Burgerschapsrichtlijn vallen, eveneens zijn uitgesloten van het toepassingsgebied van de Terugkeerrichtlijn en in plaats daarvan onder het toepassingsgebied van de Burgerschapsrichtlijn vallen. Verzoeker kan er niet omheen dat hij niet valt onder artikel 2, 2° van de Burgerschapsrichtlijn, dat het begrip ‘familielid’ van een burger van de Unie definieert. Verzoeker legt niet uit waarom het begrip ‘familielid van een burger van de Unie’ in artikel 3, lid 1 van de Terugkeerrichtlijn *juncto* artikel 2, punt 5 van de Schengengrenscodex tevens de familieleden ‘in de ruime zin’ van een burger van de Unie omvat zoals bedoeld in artikel 3, lid 2, a van de Burgerschapsrichtlijn.

Verzoeker schippert tussen de gunstige rechtspositie van de ‘kern’ familieleden van een Unieburger die zijn recht van vrij verkeer heeft uitgeoefend en de rechtspositie van een derdelander in het algemeen. Enerzijds blijkt zowel uit de bewoordingen van artikel 3, lid 2 van de Burgerschapsrichtlijn als uit het algemene opzet ervan, dat enkel de ‘kern’ familieleden van een Unieburger een recht op binnenkomst en op verblijf in het gastland van de bedoelde burger kunnen laten gelden, waarbij de binnenkomst en het verblijf voor familieleden ‘in de ruime zin’ slechts dienen te worden vergemakkelijkt. Uit voormelde bepaling blijkt wel dat de lidstaten een verplichting hebben om aanvragen die zijn ingediend door personen die een bijzondere relatie van afhankelijkheid met een burger van de Unie hebben, gunstiger te behandelen dan aanvragen tot binnenkomst en verblijf van andere staatsburgers van derde landen (*cf.* HvJ 5 september 2012, C-83/11, Rahman). De verwijzing naar “*andere staatsburgers van derde landen*” moet worden opgevat als een verwijzing naar derdelanders in het algemeen, aan wie geen rechten van binnenkomst en verblijf toekomen (zie conclusie van advocaat-generaal M. Bobek van 10 april 2018 in de zaak C-89/17, Banger). Verzoeker kan als zodanig geen aanspraak maken op een recht van binnenkomst en verblijf, gezien hij geen kernfamilielid is van de referentiepersoon en er tussen hen geen afhankelijkheidsrelatie bestaat.

Verzoeker kan dus niet worden gevolgd waar hij poneert dat hij moet worden beschouwd als een derdelander-familielid van een Unieburger in de zin van de Burgerschapsrichtlijn, waardoor artikel 43 van de vreemdelingenwet *in casu* van toepassing zou zijn. Dit betekent dat de daarin vervatte beperking, met name dat het recht op verblijf en binnenkomst van dergelijke familieleden enkel kan worden geweigerd wanneer ze valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten hebben gebruikt, of fraude hebben gepleegd of andere onwettige middelen hebben gebruikt, die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf, dan wel om redenen van openbare orde, nationale veiligheid of volksgezondheid, *in casu* niet aan de orde is.

Volledigheidshalve voegt de Raad hieraan toe dat, in tegenstelling tot hetgeen verzoeker betoogt, in het inreisverbod dat hem werd afgegeven uitdrukkelijk wordt gemotiveerd: “*gezien het gewelddadige karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden*”. Aldus blijkt wel dat het inreisverbod steunt op een element van openbare orde.

Verzoeker bekritiseert vervolgens dat verweerder een beoordeling zou hebben gemaakt op grond van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, in plaats van op grond van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet. Verweerder gaat er volgens verzoeker “*totaal verkeerdelijk vanuit (...) dat de referentiepersoon de echtgenote van verzoeker betreft*”. Een lezing van de bestreden beslissing leert echter dat dit niet het geval is. Verweerder heeft weldegelijk een onderzoek gevoerd in het licht van artikel 47/1 van de

vreemdelingenwet, gezien er meermaals wordt verwezen naar de feitelijke relatie tussen verzoeker en de referentiepersoon en verweerder uitdrukkelijk stelt dat de aanvraag gezinshereniging is ingediend met toepassing van artikel 47/1, 1° van de vreemdelingenwet in functie van verzoekers feitelijke partner. Dit wordt bovendien beaamd door verzoeker in zijn verzoekschrift. Het feit dat verweerder in één enkele passage verkeerdelijk vermeldt dat verzoeker niet voldoet “aan de vereiste voorwaarden van artikel 40ter van de wet van 15.12.1980” en verwijst naar “zijn echtgenote”, kan de Raad er niet van overtuigen dat verweerder in werkelijkheid een onderzoek conform artikel 40ter van de vreemdelingenwet heeft gevoerd. Dit blijkt immers niet uit de bestreden beslissing. Een dergelijke materiële vergissing, met name de enkele vermelding van artikel 40ter van de vreemdelingenwet, kan niet tot de nietigheid van de bestreden beslissing leiden.

Waar verzoeker een betoog uiteenzet omtrent de materiële voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, met name het bewijzen van het bestaan van een duurzame relatie met een Unieburger die men wil begeleiden of bij wie men zich wil voegen, bemerkt de Raad dat dit betoog niet dienstig is in het licht van de bestreden beslissing. Verzoeker gaat eraan voorbij dat de aanvraag gezinshereniging niet wordt geweigerd omdat hij niet het bewijs van het bestaan van een duurzame relatie zou hebben geleverd. De aanvraag gezinshereniging wordt geweigerd omdat verzoeker onder een inreisverbod staat. Verweerder motiveert hieromtrent dat er, naast de materiële voorwaarden conform artikel 47/1 van de vreemdelingenwet, ook nog aan andere voorwaarden dient voldaan te zijn opdat de aanvraag gezinshereniging kan worden toegekend. Verzoeker mag met name niet onder een inreisverbod staan en er mag geen sprake zijn van een afhankelijkheidsrelatie van de referentiepersoon ten opzichte van de aanvrager in die zin dat het een afgeleid verblijfsrecht zou rechtvaardigen. Net met betrekking tot de eerste voorwaarde heeft verweerder geoordeeld dat hieraan niet is voldaan. Verweerder heeft zich, in het kader van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, niet uitgelaten over het feit of er al dan niet aan de materiële voorwaarden van artikel 47/1 van de vreemdelingenwet is voldaan, zodat een betoog hieromtrent dan ook niet dienstig is.

Verder voert verzoeker de schending aan van het materiële motiveringsbeginsel in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en artikel 8 van het EVRM. Volgens verzoeker heeft verweerder geen rekening gehouden met zijn familie- en gezinsleven. Artikel 74/13 van de vreemdelingenwet luidt als volgt:

“Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land.”

Dit artikel, dat de omzetting vormt van artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn, lijkt een individueel onderzoek nodig te maken. Het weerspiegelt in die zin eveneens hogere rechtsnormen van Europees recht, zoals artikel 8 van het EVRM. Deze bepaling luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder een evaluatie in het licht van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet heeft doorgevoerd. Hij motiveert hieromtrent als volgt:

“Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie werd niet afdoende aangetoond. Het staat beiden vrij zich elders te vestigen alwaar zij legaal kunnen binnenkomen en verblijven of hun contacten zo in te richten dat de referentiepersoon in België verblijft en betrokkene een andere verblijfplaats kiest. Er dient tevens opgemerkt te worden dat de huidige beslissing geen weigering van voortgezet verblijf inhoudt.”

Voor wat betreft de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM, herinnert de Raad eraan dat zij slechts een wettigheidscontrole uitoefent op de bestreden beslissing. Bijgevolg gaat de Raad na of verweerder alle relevante feiten en omstandigheden in zijn belangenafweging heeft betrokken en, indien dit het geval is, of verweerder zich niet ten onrechte op het standpunt heeft gesteld dat die afweging heeft geresulteerd in een "*fair balance*" tussen enerzijds het belang van een vreemdeling bij de uitoefening van het familie- en gezins-/privéleven hier te lande en anderzijds het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde. Deze maatstaf impliceert dat de Raad niet de bevoegdheid bezit om zijn eigen beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Bijgevolg kan de Raad niet zelf de belangenafweging doorvoeren (cf. RvS 26 januari 2016, nr. 233.637; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

Het waarborgen van een recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven, veronderstelt het bestaan van een privé- en/of familie- en gezinsleven dat beschermenswaardig is onder artikel 8 van het EVRM. Dit privé- en/of familie- en gezinsleven dient te bestaan op het moment van de bestreden beslissing. De Raad kijkt in eerste instantie na of verzoeker een beschermenswaardig privé- en/of familie- en gezinsleven aanvoert in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of een inbreuk werd gepleegd op het recht op respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven door het nemen van de bestreden beslissing.

Verzoeker beroept zich op zijn gezinsleven met zijn feitelijke partner, mevrouw M. D. B. Hij wijst erop dat ze een relatie hebben sinds 2020 en dat ze al een jaar samenwonen. Dit wordt volgens hem ondersteund door de voorlegging van Whatsapp-gesprekken en foto's bij zijn aanvraag gezinshereniging.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) heeft geoordeeld dat het begrip 'gezin' niet is beperkt tot relaties die gebaseerd zijn op het huwelijk maar ook andere *de facto* gezinsbanden kan omvatten waarbij de partners samenleven buiten een huwelijk (cf. EHRM 2 november 2010, Şerife Yiğit/Turkije (GK), § 94). Het bestaan van een huwelijk is dus niet vereist, waardoor ook een stabiele en oprechte *de facto* partnerrelatie onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM kan vallen. Er is echter wel vereist dat de partnerrelatie voldoende standvastig is om te kunnen worden gekwalificeerd als een gezinsleven in de zin van artikel 8 van het EVRM.

Uit de bestreden beslissing blijkt dat het bestaan van een beschermenswaardig gezinsleven tussen verzoeker en de referentiepersoon niet wordt aanvaard. Verweerder motiveert dat het duurzame karakter van de aangehaalde feitelijke relatie niet afdoende wordt aangetoond. Verzoeker is het hier niet mee eens en verwijst naar hetgeen hij heeft bijgebracht in zijn verblijfsaanvraag. Hoewel de Raad niet de bevoegdheid heeft om hieromtrent zelf een nieuw oordeel te vellen, komt het oordeel van verweerder de Raad niet kennelijk onredelijk voor gelet op de algemene aard van de Whatsapp-gesprekken en foto's die verzoeker heeft bijgebracht. Aangezien deze gesprekken en foto's op zich niet veelzeggend zijn, acht de Raad de beoordeling van verweerder niet kennelijk onredelijk.

Volledigheidshalve bemerkt de Raad dat waar verzoeker een betoog ontwikkelt aangaande artikel 8, tweede lid van het EVRM, een dergelijke kritiek *in casu* niet aan de orde is gezien het een situatie van eerste toelating betreft. Aan verzoeker is immers nooit eerder een verblijfsrecht in België toegekend. In dat geval dient er geen toetsing aan artikel 8, tweede lid van het EVRM te gebeuren.

Een schending van artikel 8 van het EVRM, noch van artikel 74/13 van de vreemdelingenwet wordt aannemelijk gemaakt.

De middelen zijn, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door verweerder.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van verzoeker.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig augustus tweeduizend tweeëntwintig door:

Mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

Dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN